

Arrest

nr. 132 853 van 6 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2010 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 januari 2011 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 24 juni 2011 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 14 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 7 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 73 318 van 16 januari 2012 bevestigt de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard.

1.9. Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.10. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.9. dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 93 072 van 7 december 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 20 november 2013 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.13. Op 11 december 2013 dienen de eerste, de tweede en de derde verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.14. Op 17 januari 2014 neemt de gemachtigde van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de eerste, de tweede en de derde verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 november 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2013 werd ingediend door :

G.H. (...) (N° R.N. xxx) geboren te E. (...) op 16.09.1984

en partner:

H.S. (...) (N° R.N. xxx) geboren te E. (...) op 30.07.1986

en hun minderjarige kinderen:

H.Sa. (...), geboren op 21.10.2011 H.R. (...), geboren op 09.02.2014

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 29.10.2010, die afgesloten werd op 16.01.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 21.06.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat zij sinds oktober 2010 in België verblijven; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaafd wordt met deelcertificaten; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij een attest van inburgering voorleggen; dat de heer G. (...) een opleiding gevolgd heeft wat gestaafd wordt met een getuigschrift heftruckchauffeur - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun twee minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten opzichte van de hele familie onontvankelijk verklaard en betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn. De twee kinderen, zijnde de derde en vierde verzoekende partij, beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk geboren in 2011 en 2014) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste

twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en de vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

Het beroep is aldus enkel ontvankelijk in de mate dat het is ingediend door de eerste twee verzoekende partijen, hierna 'de verzoekende partijen' genoemd.

3.2. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekende partijen voeren eveneens machtsoverschrijding aan.

Na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, het citeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht, wijzen de verzoekende partijen er op dat de verwerende partij meent dat enkele door hen opgeworpen elementen behoren tot de integratie en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat de voorbeelden van perfecte integratie aldus niet behandeld worden omdat deze tot de gegrondheidsfase behoren, dat zij echter niet begrijpen waarom deze elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase, dat nergens in de vreemdelingenwet, ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren, dat zij dan ook menen dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding door te stellen dat deze elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren daar voor deze stelling geen enkele wettelijke basis bestaat.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er op dat de bestreden beslissing spreekt van artikel 9.2 van de vreemdelingenwet, doch dat bij het nalezen van de vreemdelingenwet, voornoemd artikel nergens kan teruggevonden worden en er moet vastgesteld worden dat het niet bestaat, dat met enige goede wil zou kunnen worden begrepen dat het om artikel 9bis van de vreemdelingenwet gaat, doch dat het niet aan hen toekomt om uit te zoeken wat de verwerende partij bedoelt, dat zij nochtans de bestreden beslissing feitelijk en rechtelijk moeten kunnen begrijpen.

Bovendien fungeren, volgens de verzoekende partijen, de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheden, dat gezien zij zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving het voor hen thans onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst, dat zij alhier hun leven hebben opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep hebben uitgebouwd, dat een eventuele verwijdering naar het land van herkomst nefast zou zijn voor de integratie.

4.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de formele motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing "(...) *nog steeds wordt gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980*", terwijl dit artikel nergens in de vreemdelingenwet staat, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij genomen werd "*in toepassing van artikel 9bis (...)*". De

verwijzing naar artikel 9.2, of beter artikel 9, tweede lid ligt overigens voor de hand, nu wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partijen het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform deze bepaling, die bepaalt dat de machtiging tot verblijf door de vreemdelingen in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Voorts wijst de Raad er op dat de verwijzing naar dit onderzoek en naar dit artikel slechts een overtollig motief betreft, omdat in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op alle elementen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht op deze gronden is dan ook geenszins aangetoond.

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de elementen die zij hadden aangebracht in hun regularisatieaanvraag, als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.6. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.7. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

In hun aanvraag van 20 november 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, hebben de verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- een ononderbroken verblijf sinds 28 oktober 2010 in België
- de reden waarom zij van Armenië gevlucht zijn, met name omdat zij onderhevig waren aan een onhumane en vernederende behandeling
- dat de gedwongen verwijdering een ernstige aantasting van hun levenskwaliteit zou inhouden en hoe dan ook een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) oplevert

- daar voor de procedure geen enkele termijn is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag neemt en Armenië net het land is waarvan zij vluchtten, gezien zij daar onderworpen werden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 29.10.2010, die afgesloten werd op 16.01.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 21.06.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat zij sinds oktober 2010 in België verblijven; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaafd wordt met deelcertificaten; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij een attest van inburgering voorleggen; dat de heer G. (...) een opleiding gevolgd heeft wat gestaafd wordt met een getuigschrift heftruckchauffeur - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, (...).”

4.8. De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, alsook dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. Het motief waarin wordt gewezen op het feit dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden alsook dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet, betreft een overtollig motief. Immers, het weze herhaald, wordt in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord op alle elementen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de elementen van integratie net als buitengewone omstandigheden fungeren omdat precies door hun integratie het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, beperken zij zich tot een loutere bewering en tonen zij niet *in concreto* aan dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvragers geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, de Raad herhaalt dat het de omstandigheden betreft die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Waar de verzoekende partijen stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet, aantonen.

4.9. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

4.10. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer het bestuur zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voor brengen en die samenvallen met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

4.11. De verzoekende partijen slagen er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Geen van de onderdelen van het enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gegrond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER